

Bemærkninger til forslaget

De ændrede forhold i og omkring Zimbabwe (Rhodesia) nødvendiggør en ændret politik fra omverdenen.

Den nye regering er ikke et hvidt mindretalsstyre, men agter at indføre almindelig valgret uanset hudfarve.

Zimbabwe er de facto i forhold til Storbritannien en selvstændig stat, hvis regering trods eksistensen af en organiseret væbnet modstandsbevægelse i lige så høj grad fortjener international anerkendelse som mange andre afrikanske stater, hvor der findes væbnede modstandsbevægelser.

Storbritanniens overhøjhed over Zimbabwe må i dag betragtes som rent fiktiv. Den kendsgerning, at den britiske regering har tilladt olieselskaber at omgå blokadebestemmelserne, må ses som udtryk for den britiske stats reelle støtte til det selvstændige Rhodesia. Den manglende militære indgriben af Storbritannien er udtryk for samme holdning.

International anerkendelse af Zimbabwes sort-hvide regering udelukker ikke internationale bestræbelser for at mægle mellem regeringen og modstandsbevægelserne. Men dersom vestlige lande stilles over for valget mellem at støtte den sort-hvide regering i Salisbury eller marxistiske partisanbevægelser, bør de vælge den førstnævnte af demokratiske grunde.

Hvis det internationale samfund fortsat nægter

at yde diplomatisk anerkendelse af Zimbabwes regering, vil konsekvensen være den paradoksale, at man nægter anerkendelse af et af de mest demokratiske samfundssystemer på det afrikanske kontinent.

Med Zambias åbning af jernbaneforbindelserne til Zimbabwe er der kommet bevægelse i frontliniestaternes holdning til Zimbabwe.

Ian Smiths og Sitholes informationsbesøg i USA må også siges at være udtryk for en international udvikling i relation til Zimbabwe.

Det er vigtigt, at denne proces ikke går i stå. Det internationale samfunds holdning til den indre løsning i Zimbabwe er tillige en nøgle til afviklingen af apartheidsystemet i Sydafrika. Hvis den vestlige verden forkaster en moderat løsning i Zimbabwe, afskrækker man de kræfter i den sydafrikanske republik, der arbejder for en tilsvarende moderat løsning i Sydafrika, sigtende på et multiracialt demokrati med tilstrækkelige mindretalsgarantier.

Også af denne grund bør den vestlige verden nu arbejde for en snarlig anerkendelse af Zimbabwe og ophævelse af alle sanktioner imod denne statsdannelse. Danmarks afrikapolitiske renommé og vort medlemskab både af EF og den nordiske kreds giver os særlige muligheder og forpligtelser til at tage de fornødne initiativer.